

domsret til den Grund, hvorover Vandet staar, og lige saa lidt som Loven af 1888 har gjort det, lige saa lidt skal man gøre det nu — man kommer ind i Konfusion; den Regel, vi nu have, er fuldstændig tilstrækkelig og klar, og man skal saa ikke bringe Tvivl ind ved det Ændringsforslag, som nu er stillet.

Ordføreren (Steffensen): Jeg havde ikke tænkt paa at tage Ordet paa dette Stadium, men de Udtalelser, der faldt fra den sidste ærede Taler, foranledige mig til at gøre nogle Bemærkninger. Jeg tror ikke, at den sidste ærede Taler havde Ret i, at Udtrykket „Ejendomsret til Fiskevandet“ i og for sig efterlader nogen Tvivl, thi det vil ganske vist sige i det hele taget Ejendomsret til det paagældende Vandterrain, Grunden inklusive. Naar jeg ikke er Medforslagsstiller til dette Forslag, saa er Grunden derfor ikke den, at jeg i og for sig har noget at indvende mod dette Udtryk; men Grunden er den, at det efter min Opfattelse ikke bringer tilstrækkelig Klarhed til Stede. Jeg paapegede under 2den Behandling, at der var Misligheder til Stede i to Retninger. Paa den ene Side var der det med Hensyn til de Tilfælde, hvor nogen ejer et særskilt Fiskevand, idet han saa blev udsat for, at Grundejeren, naar han ikke kunde hjemle, at han ogsaa havde Fiskeretten, kunde tilegne sig Fiskeretten der. Paa den anden Side gjorde jeg opmærksom paa, at naar man har en Regel, der gaar ud paa, at Retten til at drive Fiskeri i ferske Vande alene tilkommer den eller de tilstødende Grundejere, enhver ud for sin Grund, saa kommer man til at træde Almenheden for nær paa visse Punkter, idet man nemlig giver de tilstødende Grundejere Fiskeriet i ferske Vande, hvor Fiskeretten ikke tilkommer dem, men hvor enhver, der har dansk Indfødsret, har Ret til at fiske. Det blev ganske vist af et æret Medlem (Breinholt-Vandborg) draget i Tvivl, at der findes saadanne Fiskevande, og det Eksempel, jeg anførte, nemlig Stadil Fjord, bestred han særlig. Jeg maa med Hensyn dertil bemærke, at det er det ærede Medlem, der er paa den forkerte Side; thi jeg har forvissat mig om, at der stadig findes en Stadil Fjord, som er et fuldstændigt fersk Fiskevand med fersk Tilløb og fersk Afløb, og hvor Forholdet er det, at der aarlig fiskes for nogle Tusinde Kr. Fisk, og hvor enhver, der har dansk Indfødsret, kan fiske. Men jeg ser ikke rettere end, at efter denne Lov maa de tilstødende Grundejere kunne sige: nej,

Fiskeriet i ferske Vande tikommer os. Man har villet bøde paa det ved at give Landbrugsministeren Bemyndigelse til at afgøre, for hvilke Vande Loven kommer til Anvendelse, men han kan jo dog ikke gaa uden for den Regel, at, naar det maa erkendes, at f. Eks. dette Fiskevand er et ganske lignende fersk Fiskevand som Søer, Aaer og Bække, saa maa Fiskeretten tilkomme Grundejerne; han kan ikke skyde sig ind under, at den hidtil ikke har tilkommet Grundejerne, men at enhver havde Lov til det, thi der er givet denne Regel, og den maa Grundejerne kunne holde sig til. Jeg har altsaa ikke kunnet slutte mig til dette Forslag, som foreligger her, af den Grund, at det ikke er fyldestgørende. Det fyldestgør ikke den Fordring, man maa stille til en saadan Lov, at den rent og klart siger, hvem der har Fiskeretten, og giver den til rette vedkommende. Nu har der aldrig nogen Sinde været tillagt de tilstødende Grundejere Fiskeriet før ved Loven af 1888, da det skete af en ren Fejltagelse. Derimod har det stadig været fastholdt, at Fiskeriet i ferske Vande tilkommer Ejerne af Vandene. Det staar allerede i Christian den Andens Haandfæstning, og Artiklen ender med at sige, at det var utilbørligt andet, og det er jeg ganske enig i. Den, der ejer Fiskevandet eller, hvis man vil udtrykke det saaledes, Grunden, hvorpaa Vandet findes, han bør have Fiskeretten og ingen anden. Men her stiller Lovforslaget i Spidsen som Hovedregel, at det er den eller de tilstødende Grundejere, der have den. At man nu føjer til, at naar nogen har Ejendomsret til Grunden, saa har han Fiskeriet, det er ikke tilstrækkeligt. Man vil jo let se, hvilke kuriøse Tilfælde der komme ud af en saadan Regel. Vi have i andet Stykke af § 1 den Forskrift, at „denne Ret“ — nemlig Fiskeretten — „maa ikke adskilles fra den tilstødende Grund.“ Sæt nu, at en Mand for Eksempel køber en Sø af de tilstødende Grundejere, der ubestridt anses for at eje den, faar han saa Fiskeretten? Den ny Bestemmelse, man vil sætte ind i 1ste Stykke, siger ja, for han har Ejendomsret til Søen; den anden Bestemmelse siger nej; thi den tillægger de tilstødende Grundejere denne Ret, og den maa ikke skilles fra deres Grund. Jeg gad vide, om egentlig Domstolene over for dette Spørgsmaal ikke vilde komme til at staa netop paa samme Maade som Hermann von Bremenfelt, der dømte saaledes, at Hattemagerens Oldermænd havde Ret, men at Oldermændens Vederpart ogsaa havde